

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyní JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Hany Kadaňové ve věci žalobkyně: **T. Ch. D, P. 4 – K.**, zastoupena Mgr. Markem Sedlákem, advokátem, se sídlem Příkop 834/8, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra – Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 8. 2017, č. j. MV-82962-4/SO-2017,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- [1] Žalobkyně se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhala přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 8. 2017, č.j. MV-82962-4/SO-2017 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 28. 2. 2017, č.j. OAM-21679-39/TP-2014 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“), jímž byla podle ustanovení § 75 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o

změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zamítnuta žádost žalobkyně o vydání povolení k trvalému pobytu na území České republiky, a toto rozhodnutí bylo potvrzeno.

- [2] Žalobkyně v podané žalobě uvedla, že v řízení předložila Osvědčení o znalosti českého jazyka pro účely získání povolení k trvalému pobytu na území České republiky ev. č. CZ-2014-262, vystavené Střední průmyslovou školou strojírenskou a Jazykovou školou s právem státní jazykové zkoušky K. IV, H. 191 (dále jen „Osvědčení“). Namítala, že pro aplikaci ustanovení § 75 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců by musela předložit padělaný nebo pozměněný doklad, nebo by tento doklad musel osvědčovat znalost českého jazyka, kterou by však žalobkyně neměla. Ze spisu však vyplývá, že žalobkyně český jazyk ovládá na velmi vysoké úrovni, při výslechu zvládla zodpovědět veškeré otázky a nevyžádala si tlumočníka do mateřského jazyka.
- [3] Dále žalobkyně namítala, že Osvědčení je veřejnou listinou a je nadáno presumpcí správnosti. V této souvislosti namítala, že z rozhodnutí správních orgánů není zřejmé, na základě čeho je upřednostňováno a hodnoceno jako důkaz s vyšší právní silou sdělení ředitele školy oproti veřejné listině. Dále uvedla, že škola, která Osvědčení vydala, jej nezrušila, tudíž je toto osvědčení stále platné. Žalovaný tedy mimo jiné porušil princip právní jistoty a materiální rovnosti účastníků řízení.
- [4] Žalobkyně v podané žalobě namítala, že všechny údaje v Osvědčení jsou pravdivé. Ve svém vyjádření ze dne 12. 4. 2016 škola tvrdila, že žalobkyně zkoušku nevykonala a že jí osvědčení nebylo vydáno. Toto tvrzení je dle žalobkyně nepravdivé a překvapující. Uvedla, že z toho důvodu za účelem prokázání pravosti navrhovala vypracování znaleckých posudků z příslušných oborů, včetně posudku z oboru písmoznalectví, ručního písma, na podpis osoby, která Osvědčení podepsala, a to za účelem prokázání, že Osvědčení je pravé, včetně podpisu a že jí bylo vydáno. Současně tímto mělo být prokázáno, že zkoušku vykonala úspěšně. Uvedla, že tvrzení školy, že zkoušku nevykonala a že jí nebylo osvědčení vydáno, žalobkyně označila za nelogické, přičemž pokud by zkoušku nevykonala, tak by osvědčení ředitel školy nepodepsal a nebylo by jí vydáno. Namítala, že bylo na žalovaném, aby unesl důkazní břemeno při zpochybňování tohoto dokladu. Žalobkyně dále namítala, že se žalovaný žádným způsobem nevypořádal s předloženým potvrzením a jeho obsahem, což způsobuje nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.
- [5] Žalobkyně dále namítala, že jí není známo, jak má zkouška probíhat, přičemž při zkoušce vše dělala podle požadavků zkoušejících a pak jí bylo osvědčení vydáno. Kdyby zkoušku nevykonala úspěšně, tak by jí osvědčení vydáno nebylo. Pokud se ve sdělení školy ze dne 12. 4. 2016 bez dalšího uvádí, že žalobkyně údajně neměla dosáhnout minimálního počtu bodů, pak není dle žalobkyně zřejmé, jakým obecně závazným předpisem je bodová hranice stanovena. Uvedla, že odkaz žalovaného na webové stránky je nepřipadný, neboť tyto nejsou obecně závazným právním předpisem a nelze je považovat za směrodatné při vyhodnocování pravosti veřejné listiny. Uvedla, že požadovala, aby správní orgány označily a připojily ke spisu obecně závazný předpis, kterým je stanoveno, jak má zkouška probíhat, z čeho se má skládat, a zejména kolik bodů je třeba dosáhnout k úspěšnému složení zkoušky. Toto však správní orgány neučinily.
- [6] V posledním žalobním bodu žalobkyně uváděla, že při podání žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu jí byly kladeny úřední osobou otázky v českém jazyce za účelem ověření její znalosti českého jazyka, na které bez problému odpověděla. Dne 14. 4. 2015

pak proběhl její výslech, při kterém nevyužila právo na tlumočníka. Toto je dle žalobkyně důkazem, že český jazyk ovládá a že ze strany školy musí jít o nedorozumění, nebo o snahu školy na úkor žalobkyně zakrýt nějaký vnitřní problém.

- [7] Žalovaný správní orgán v písemném vyjádření k podané žalobě navrhoval zamítnutí žaloby a v plném rozsahu odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí.
- [8] Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným správním orgánem vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
- [9] Dne 8. 12. 2014 podala žalobkyně žádost o vydání povolení k trvalému pobytu na území České republiky podle ustanovení § 68 zákona o pobytu cizinců. Ministerstvo žádost rozhodnutím ze dne 31. 5. 2016, č.j. OAM-21679-26/TP-2014, zamítlo dle ustanovení § 75 odst. 1 písm. a) předmětného zákona. K odvolání žalobkyně bylo toto rozhodnutí zrušeno rozhodnutím Komise ze dne 28. 7. 2016, č.j. MV-99094-4/SO-2016 a věc byla vrácena Ministerstvu vnitra k novému projednání. Důvodem pro zrušení byla skutečnost, že se správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí nijak nevyjádřil k vyjádření žalobkyně k podkladům pro vydání rozhodnutí, které obsahovalo návrhy a námítky.
- [10] Ve správním spise je založeno Osvědčení o znalosti českého jazyka pro účely získání povolení k trvalému pobytu na území České republiky ev. č. CZ-2014-262, vystavené Střední průmyslovou školou strojírenskou a Jazykovou školou s právem státní jazykové zkoušky K. IV, H. 191, dle kterého měla žalobkyně dne 26. 11. 2014 vykonat zkoušku znalosti českého jazyka.
- [11] Ve správním spise je dále založeno sdělení výše uvedené školy ze dne 12. 4. 2016, ve kterém je uvedeno, že dne 26. 11. 2014 žalobkyně na této škole konala zkoušku znalosti českého jazyka pro získání trvalého pobytu v ČR. Zkoušku nevykonala a nebylo jí vystaveno Osvědčení. Jednalo se o opakovaný pokus. K výsledkům zkoušky bylo ve sdělení uvedeno, že minimální počet bodů je 12, za čtení s porozuměním získala žalobkyně 5 bodů, za poslech s porozuměním 6 bodů, za psaní 17 bodů a ústní zkouška se nekonala.
- [12] Dne 2. 11. 2016 správní orgán I. stupně požádal školu o zaslání potvrzení o zkoušce z českého jazyka, protokolu o zkoušce a evidenčního listu uchazeče. Dne 1. 12. 2016 byl správnímu orgánu doručen evidenční list uchazeče na jméno žalobkyně s přiděleným kódem CZ-2014-262 a zkušební termín 26. 11. 2014, odpovědní listy zkoušky z poslechu s porozuměním, odpovědní listy zkoušky ze psaní, odpovědní listy ze zkoušky ze čtení s porozuměním a potvrzení o zkoušce z českého jazyka pro trvalý pobyt v České republice.
- [13] Rozhodnutím ze dne 28. 2. 2017, č.j. OAM-21679-39/TP-2014, byla žádost žalobkyně zamítnuta podle ustanovení § 75 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců.
- [14] V odůvodnění tohoto rozhodnutí správní orgán I. stupně s odkazem na výše uvedený přehled spisového materiálu dospěl k závěru, že žalobkyně ke své žádosti předložila doklad, který obsahuje padělané anebo pozměněné náležitosti nebo náležitosti, v nichž uvedené údaje podstatné pro posouzení žádosti neodpovídají skutečnosti. Správní orgán odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 22. 1. 2015, č.j. 5A 22/2011. Dále se zabýval předloženými dokumenty o zkoušce a konstatoval, že pro splnění zkoušky bylo třeba dosáhnout minimálně 12 bodů, jak je uvedeno i v záznamovém listu ke zkoušce. Těmito dokumenty tak bylo prokázáno, že žalobkyně nesplnila podmínky pro složení zkoušky a osvědčení jí tedy nemohlo být vydáno. Dále k požadavku žalobkyně na

vypracování znaleckého posudku správní orgán uvedl, že není v jeho kompetenci ani možnostech provádět tyto posudky, přičemž důkazní břemeno leží na žalobkyni, která je povinná podložit svá tvrzení listinnými důkazy, za účelem prokázání skutečného stavu věci. K pravidlům zkoušky správní orgán uvedl, že tyto jsou velice podrobně uvedeny na internetovém portálu, přes který je možné získat i dokumenty potřebné pro přihlášení ke zkoušce. Dále uvedl, že jsou zde i manuály, příručky a modelové ukázky zkoušek, takže žalobkyně měla možnost se o zkoušce informovat. Pokud tedy škola prohlásila, že žalobkyně nezískala dostatečný počet bodů, pak toto nemůže být založeno na neznalosti průběhu zkoušky, ale na chybných odpovědích žalobkyně. Dále pak uvedl, že nezpochybňuje znalosti českého jazyka žalobkyně, ale samotný doklad o vykonání zkoušky z českého jazyka.

- [15] Dne 1. 3. 2017 podala žalobkyně proti tomuto rozhodnutí odvolání, ve kterém uváděla obdobné námitky jako v podané žalobě.
- [16] Rozhodnutím ze dne 2. 8. 2017, č.j. MV-82962-4/SO-2017, bylo odvolání žalobkyně zamítnuto a prvostupňové rozhodnutí bylo potvrzeno.
- [17] V odůvodnění tohoto rozhodnutí se žalovaný ztotožnil se závěrem správního orgánu I. stupně v tom, že v průběhu řízení bylo dostatečně prokázáno, že žalobkyně předložila doklad, v němž uvedené údaje neodpovídají skutečnosti. Z podkladů týkajících se průběhu a dílčích výsledků jazykové zkoušky v termínu 26. 11. 2014 dle žalovaného jednoznačně vyplynulo, že žalobkyně vykonala písemnou část neúspěšně, k ústní části jazykové zkoušky nebyla připuštěna a osvědčení jí tedy nemělo být vůbec vydáno. Pokud jí bylo vydáno, tak bylo vydáno v rozporu s tehdy platnou vyhláškou č. 348/2008 Sb., o výuce a zkouškách znalosti českého jazyka pro účely získání povolení k trvalému pobytu na území České republiky.
- [18] K námitce žalobkyně týkající se znaleckého posudku žalovaný uvedl, že v řízení o žádosti platí zásada dispoziční a prokázat splnění podmínek pro vydání povolení k pobytu by měla ve vlastním zájmu zejména žalobkyně. Uvedl, že je přesvědčen, že nemohlo dojít k záměně s jinou osobou, neboť z evidenčního listu uchazeče a potvrzení o zkoušce z českého jazyka je zřejmé, že žalobkyně byla ztotožněna a byl jí přidělen kód k vykonání zkoušky.
- [19] K námitce, že žalobkyni není známo, jak má zkouška probíhat, žalovaný uvedl, že správní orgán I. stupně správně uvedl, že pravidla zkoušky jsou velmi podrobně popsána na internetovém portálu, přes který je možné získat dokumenty potřebné pro přihlášení ke zkoušce, manuály, příručky a modelové ukázky zkoušek. Žalobkyně tak měla mnoho možností se o zkoušce informovat, přičemž jí byly zkoušejícími jistě poskytnuty veškeré relevantní informace týkající se pravidel a průběhu zkoušky.
- [20] K námitce, že žalobkyně ovládá český jazyk, žalovaný uvedl, že předmětem sporu nebyla skutečnost, zda žalobkyně ovládá český jazyk v rozsahu potřebném pro získání povolení k trvalému pobytu, jako zákonné náležitosti o vydání povolení k trvalému pobytu na území dle ustanovení § 70 odst. 2 písm. h) zákona o pobytu cizinců, ale skutečnost, že žalobkyně k žádosti předložila veřejnou listinu vystavenou Střední průmyslovou školou strojírenskou a Jazykovou školou s právem státní jazykové zkoušky Kolín, která byla dle zjištění ministerstva vydána v rozporu se zákonnými podmínkami pro její získání.
- [21] Podle ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s. může soud rozhodnout o věci samé bez jednání, jestliže to účastníci shodně navrhli nebo s tím souhlasí. Má se za to, že souhlas je udělen také

tehdy, nevyjádří-li účastník do dvou týdnů od doručení výzvy předsedy senátu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci; o tom musí být ve výzvě poučen.

- [22] Účastníci řízení souhlasili s projednáním věci bez jednání. Soud tedy postupoval podle ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s. a rozhodl o věci samé bez jednání.
- [23] Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
- [24] Podle ustanovení § 75 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců: *„Ministerstvo žádost o vydání povolení k trvalému pobytu zamítne, jestliže cizinec k žádosti předloží padělané anebo pozměněné náležitosti nebo náležitosti, v nichž uvedené údaje podstatné pro posouzení žádosti neodpovídají skutečnosti.“*
- [25] Podle ustanovení § 70 odst. 2 písm. h) téhož zákona: *„Cizinec je povinen k žádosti o povolení k trvalému pobytu předložit doklad prokazující požadovanou znalost českého jazyka vydaný osobou uskutečňující zkoušku znalosti českého jazyka v rozsahu stanoveném prováděcím právním předpisem vydaným podle § 182a odst. 1 písm. a) (dále jen „zkouška z jazyka“), není-li dále stanoveno jinak.“*
- [26] Soud nejprve úvodem konstatuje, že při posouzení věci vycházel z judikatury zdejšího soudu, která se zabývala právně i skutkově obdobnými případy. Soud tedy vycházel zejména z rozsudků ze dne 18. 10. 2018, č.j. 6A 243/2017-61, ze dne 9. 1. 2019, č.j. 11A 220/2017-50, a ze dne 28. 2. 2019, č.j. 9A 201/2017-43. Byť bylo předmětem všech těchto soudních řízení rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu dle ustanovení § 77 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu, tak s ohledem na to, že ustanovení § 75 odst. 1 písm. a) tohoto zákona obsahuje prakticky stejné znění jako ustanovení § 77 odst. 1 písm. b) předmětného zákona, akorát ustanovení § 75 odst. 1 písm. a) se aplikuje při podání žádosti, zatímco ustanovení § 77 odst. 1 písm. b) je aplikovatelné již za platnosti vydaného povolení k trvalému pobytu, tak lze dospět k závěru, že judikatura vztahující se k ustanovení § 77 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců je plně aplikovatelná i na nyní projednávaný případ. O skutkové podobnosti shora uvedených věcí s právě projednávanou svědčí zejména skutečnost, že ve všech případech bylo osvědčení o znalosti českého jazyka vystaveno Střední průmyslovou školou strojírenskou a Jazykovou školou s právem státní jazykové zkoušky Kolín.
- [27] Pro úplnost soud dodává, že proti rozsudkům sp.zn. 11A 220/2017 a sp.zn. 9A 201/2017 nebyly podány kasační stížnosti. Rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 4. 2019, č.j. 9 Azs 392/2018-48 pak byla zamítnuta kasační stížnost žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 18. 10. 2018, č.j. 6A 243/2017-61. Žalobce v této věci pak podal ústavní stížnost spojenou s návrhem na zrušení ustanovení § 77 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Usnesením Ústavního soudu ze dne 12. 6. 2019, sp.zn. I.ÚS 1645/19, byly ústavní stížnost a návrh na zrušení předmětného ustanovení odmítnuty.
- [28] V daném případě je dán jediný rozhodný důvod, pro který byla zamítnuta žádost žalobkyně o povolení k trvalému pobytu na území České republiky, a to skutečnost, že žalobkyně k žádosti předložila Osvědčení o znalosti českého jazyka, obsahující údaje podstatné pro posouzení žádosti (doklad prokazující požadovanou znalost českého jazyka

ve smyslu ustanovení § 70 odst. 2 písm. h) zákona o pobytu cizinců), které však neodpovídá skutečnosti, neboť neodpovídá výsledkům jazykové zkoušky proběhlé dne 26. 11. 2014 na Střední průmyslové škole strojírenské a Jazykové školy s právem státní jazykové zkoušky K. IV, H. 191.

[29] Ze správního spisu vyplývá, že k osvědčení předloženému žalobkyní ev. č. dokladu CZ-2014-262 ze dne 26. 11. 2014 bylo ze sdělení ze dne 12. 4. 2016 zasláního výše uvedenou školou zjištěno, že žalobkyně – T. Ch. D., nar. X, st. příslušnost X, konala dne 26. 11. 2014 na uvedené škole zkoušku znalosti českého jazyka pro získání trvalého pobytu v ČR. Zkoušku však nevykonala a nebylo jí vystaveno osvědčení. V tomto sdělení škola uvedla, že žalobkyně získala při požadavku minimálního počtu bodů 12 méně bodů, a to 5 bodů ze čtení s porozuměním, 6 bodů za poslech s porozuměním a 17 bodů z psaní, přičemž ústní zkoušku nekonala. Na výzvu správního orgánu pak škola dne 1. 12. 2016 doplnila evidenční list žalobkyně jako uchazeče o jazykovou zkoušku, týkající se jednotlivých částí zkoušky, včetně celkového Potvrzení o zkoušce z českého jazyka vydaného na závěr zkoušky, které udělení toliko 5, 6 a 17 z jednotlivých částí písemné části jazykové zkoušky. Veškeré tyto dokumenty jsou označeny kódem uchazeče CZ-2014-262. Potvrzení o zkoušce z českého jazyka pro trvalý pobyt v České republice ze dne 26. 11. 2014 obsahuje jak hodnocení části písemné, zahrnující čtení s porozuměním a poslech s porozuměním a psaní, s podpisem hodnotitelů v těchto částech písemné zkoušky, přičemž ústní část je označena nulovým počtem bodů, přičemž hodnotitelé zde jsou sice uvedeni, avšak jejich podpisy chybí, což odpovídá zjištění, že žalobkyně v písemné části zkoušky neobdržela nezbytný počet bodů a ústní část zkoušky neabsolvovala.

[30] Z obsahu jednotlivých částí písemné zkoušky je tedy zřejmé, že žalobkyně se zúčastnila úloh písemné části, což bylo hodnoceno členy zkušební komise s bodovým ohodnocením 5+6+17 (uspěla tedy jen v části psaní, ale již nikoli v části čtení s porozuměním a poslech s porozuměním), a poté vzhledem k neúspěšnému dosažení nezbytného počtu bodů v jednotlivých částech písemné zkoušky neabsolvovala část ústní jazykové zkoušky.

[31] Z ustanovení § 1 písm. e) vyhlášky č. 348/2008 Sb., které upravuje rozsah jazykové zkoušky, vyplývá, že žalobkyně byla v rámci jazykové zkoušky povinna prokázat i určitou ústní komunikační schopnost v českém jazyce. To se jí však nepodařilo vzhledem k tomu, že se z důvodu nedosažení potřebného počtu bodů v písemné části zkoušky ústní zkoušky nezúčastnila. Již z této skutečnosti lze dovozovat, že žalobkyně si byla vědom toho, že osvědčení vydané dle vyhlášky č. 348/2008 Sb. neosvědčuje pravdivé skutečnosti o tom, že by žalobkyně v celkové zkoušce z českého jazyka uspěla. Ustanovení § 1 vyhlášky č. 348/2008 Sb. stanoví rozsah požadované znalosti českého jazyka pro účely získání povolení k trvalému pobytu na území České republiky na úrovni A1 podle Společného evropského referenčního rámce pro jazyky, a sice schopnost žadatele o povolení k trvalému pobytu

- a) vytvořit jednoduché věty o jemu známých lidech a místech,
- b) popsat jednoduchým způsobem sám sebe a místo, kde žije,
- c) vyjadřovat se o běžných každodenních činnostech,
- d) komunikovat jednoduchým způsobem v běžných každodenních situacích a
- e) udržet krátkou společenskou konverzaci, klást jednoduché otázky na běžná hovorová témata a na podobné otázky odpovídat.

- [32] Uvedené náležitosti ústní komunikace žalobkyně nesplnila a doklady založenými ve správním spise byl prokázán opak toho, co je v osvědčení uvedeno, totiž, že žalobkyně jazykovou zkoušku nesložila.
- [33] Otázka, z jakého důvodu bylo osvědčení o úspěšném složení zkoušky jazykovou školou vydáno a následně bylo správnímu orgánu sděleno, že žalobkyně nesplnila požadovaná kritéria, není pro daný případ relevantní a správní orgán nebyl povinen se danou otázkou zabývat. Důvodem pro zamítnutí žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu podle ustanovení § 75 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců je to, že cizinec předloží k žádosti náležitosti, v nichž uvedené údaje podstatné pro posouzení žádosti neodpovídají skutečnosti. Rozhodující je tedy pouze to, zda předložené doklady odpovídají skutečnosti či nikoliv. Smyslem a účelem této právní úpravy je zákonná možnost neudělit povolení k trvalému pobytu, pokud nejsou splněny zákonné podmínky pro jeho vydání. V daném případě bylo jednoznačně prokázáno, že žádosti žalobkyně nemohlo být vyhověno, neboť žalobkyně neprokázala potřebnou znalost českého jazyka.
- [34] V tomto smyslu tedy neobstojí stěžejní žalobní námitky o přístupu správních orgánů k posuzování osvědčení a o nedostatečném zjištění skutečného stavu věci, neboť to byla právě materiální stránka věci (posouzení skutečných výsledků jazykové zkoušky), která vyvrátila pravdivost osvědčení předloženého žalobcem. Naopak pouhým a přepjatým formalismem by trpělo posouzení správními orgány, které by vycházelo toliko z obsahu osvědčení bez zjištění skutečného stavu průběhu a výsledků jazykové zkoušky.
- [35] V daném případě není dle názoru soudu jakkoliv relevantní, z jakého důvodu vznikl rozpor mezi obsahem Osvědčení o znalosti českého jazyka, předloženým žalobkyní a odpovědnostními listy ze zkoušky a Potvrzením o zkoušce českého jazyka vydaném na závěr zkoušky a správní orgán, postupující podle ustanovení § 75 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, nebyl povinen příčinu rozporu zjišťovat a prokazovat.
- [36] Soud jen na okraj poznamenává, že žalobkyně si musela být vědoma „podivností“ ohledně vydání osvědčení. Žalobkyně totiž neuvedla žádné konkrétní skutečnosti, z jakých důvodů se spokojila s vydaným osvědčením, aniž se zcela vědomě neúčastnila ústní zkoušky a aniž by se sama snažila zjistit rozsah bodového ohodnocení z písemné jazykové zkoušky a důvody k tomu, proč nebyla k ústní jazykové zkoušce připuštěna.
- [37] Soud dále uvádí, že správní orgány v odůvodnění svých rozhodnutí dostatečně konkrétně popsaly, z čeho se taková zkouška skládá a jak ji neúspěšně na druhý pokus skládala žalobkyně, z tohoto popisu je podle soudu naprosto zřejmé, že žalobkyně si musela být vědoma toho, že zkoušku nesložila, proto pokud předložila příslušné osvědčení o složení zkoušky, činila tak s vědomím, že skutečnosti v tomto osvědčení nemohou odpovídat skutečnosti.
- [38] K námitce, že žalobkyně nevěděla, jak příslušná zkouška probíhá, soud uvádí, že takovou námitku soud hodnotí jako nedůvodnou a účelovou – je pochopitelné, že žalobkyně nemůže být obeznámena se všemi podrobnostmi příslušné zkoušky, stejně jako skutečnost, že od předchozího neúspěšného pokusu si nemusí pamatovat jednotlivé fáze zkoušky, na druhou stranu skutečnost, zda zkoušku vykonala a převzala o tom osvědčení, či nevykonala a takové osvědčení jí nebylo vydáno, je dostatečně obecně srozumitelná a natolik triviální, že si jí musela být jako dospělá osoba vědoma, a to minimálně již ze školních let.

- [39] Stejně tak se soud ztotožnil se závěry správního orgánu, že pravidla zkoušky jsou velmi podrobně popsána na internetovém portálu (http://trvaly-pobyt.cestina-pro-cizince.cz/?hl=cs_CZ), přičemž tento portál jen rozvádí informace obsažené dříve v citované vyhlášce č. 348/2008 Sb., o výuce a zkouškách znalosti českého jazyka pro účely získání povolení k trvalému pobytu na území České republiky, resp. v současnosti obsažené v nařízení vlády č. 31/2016 Sb., o prokazování znalosti českého jazyka pro účely získání povolení k trvalému pobytu. Žalobkyně tak měla mnoho možností se o zkoušce informovat, přičemž soud považuje za nepravděpodobné, že by zkoušejícími nebyly žalobkyni na místě poskytnuty veškeré relevantní informace týkající se pravidel a průběhu zkoušky. Skutečnost, že informace o zkoušce se nachází na webových stránkách, soud v dnešní digitalizované době považuje za naprostou samozřejmost, přičemž je ovšem podstatné, že stejně jako v případě jiných zkoušek i v jiných oblastech jsou základní parametry nastaveny právním předpisem, zde vyhláškou, resp. nařízením vlády.
- [40] K námitce, že žalobkyně disponuje dostatečnou znalostí českého jazyka (komunikace s úředními osobami v českém jazyce, při výslechu nevyužila právo na tlumočníka apod.), soud uvádí, že tato je rovněž nedůvodná, neboť důvodem pro zamítnutí žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu byla skutečnost, že žalobkyně předložila příslušné osvědčení, které neosvědčovalo to, co v něm bylo uvedeno, tedy že žalobkyně složila příslušnou zkoušku z jazyka. Skutečnost, jak český jazyk ovládá, tak nebyla a není zákonným důvodem zamítnutí žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu, proto její zjišťování je v tomto případě pro rozhodnutí nepodstatné. Není tak podstatné, zda žalobkyně má či nemá znalost jazyka v příslušné úrovni, ale že k žádosti přiložila osvědčení, v němž údaje uvedené neodpovídaly skutečnosti (osvědčení mělo prokazovat složení jazykové zkoušky dne 26. 11. 2014, ke složení jazykové zkoušky v případě žalobkyně však nedošlo, osvědčení tak prokazovalo něco, co bylo v rozporu se skutečností). Proto další zjišťování jiných skutečností nemá pro rozhodnutí samé význam a bylo by nadbytečné.
- [41] Pokud žalobkyně uváděla, že příslušné osvědčení je veřejnou listinou, a tím je nadáno presumpcí správnosti, což sdělení ředitele školy není, a proto by tak mělo být hodnoceno, pak s takovým žalobním bodem soud nemůže zásadně souhlasit. Právě sdělení ředitele školy vyvrátilo zcela zásadní skutečnost, kterou mělo osvědčovat příslušné osvědčení, tedy to, že zkouška byla úspěšně vykonána. Osvědčení tak bylo zpochybněno v samém svém základu a od orgánu, který je sám měl vydat, a nemůže tak být skutečnost v něm uvedená považována za osvědčenou a taková listina tak nadána presumpcí správnosti po takovém zpochybnění. Rovněž pak nelze dospět k závěru, že by bylo upřednostněno sdělení předmětné školy před žalobkyní předloženým osvědčením, neboť správní orgán si od uvedené školy vyžádal protokoly o zkoušce a další dokumenty, které následně potvrdily sdělení ředitele školy, tj. že zkouška nebyla úspěšně vykonána. Právě těmito doklady byl tedy prokázán opak toho, co je uvedeno v osvědčení o znalosti českého jazyka ze dne 26. 11. 2014, totiž skutečnost, že žalobkyně jazykovou zkoušku dne 26. 11. 2014 nesložila a osvědčení jí proto nemělo být vydáno.
- [42] Ze všech výše uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
- [43] Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobkyně nebyla ve sporu úspěšná a žalovanému žádné náklady v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 16 ledna 2020

JUDr. Ladislav Hejtmánek v. r.
předseda senátu